

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 226. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm6617/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

maatte Søes Kirke drage Diet ret besynderligen til sig, thi den er selv et Waabenhus i alle Maader, det siger Waabenkrandsen paa dens Mure, det ses vi paa Liigsstenene tillige, thi ret som det var Stik i gamle Dage at Dejn og Kirke værges fandt i Waabenhuset deres Leie, saa maa det falde os paa Sinde, at Absalon var meet en Kirkeværger og en Kirkesanger end en Biskop, og at hartad alle de Navnkundige, hvis Stov nedlagdes her, var lige Folk, som havde ifkun lidt med Herrens Huus at gjøre, og havde tidet eller intet Gode forskildt af Kirken, men var dog formeddelt Embed eller Hoved af den Stand at Jngen vilde lægge dem hos menig Mand. End deri ligner denne Kirke Waabenhusene, at den som de, er bygget fidsk, først bygges i Nostide den Hellig Trefoldigheds Kirke det er Choret, saa Bruckirke ubi Ringsted, som siden kaldes efter Knud Martyr, det er Kirkestuen, og til sidst Sanct Jacobs Huus i Søer, det er Waabenhuset. At Kongebæne og flattede i samme Orden, det vidner Saga, og det siger Rimet, men hoi Morgestue ikke blev i Søer, det kunde Rimet ikke sige, thi hun bibred jo intet Skjæmsværk.

Nu er kun det tilfidsk at mærke, at saameget Diet og stortede endnu til Verden, til dens Glimmer og dens Dømt, saa blændedes det dog ei længere af Glimmeten i Baldemars Dage, det saae i dem kun røde Kors som plantedes paa Danmarks Graaske, og Diet horte det i Ringsted ringe for Danmarks Liig,

og Diet saae at det blev ikke atter Dag med Balde-
mar, endstundt han meende det, og kaldtes saa; og
endelig, da Timen krider og Waabenkrandsens Drape
er udfjunget, da vender Diet sig til Hvalvingen, og
kommer Himmelen ihu, og Rimet mindes som ved
Midnatskloffen om at det var Kirkegang der fulde
holdes, og udbrøder:

Ved Midnatsid, da blev vor Kærlig sødt
Lil Verdens Trøst, som ellers var forødt,
O! gid I dette Dødt i Hjertet vilde glemme!
Da maatte seic hoert andet I forglemme,
Thi kun i Ham det gives Salighed
For alle dem, der af Hans Fødsel vee d,

Jeg kommer det ihu, hvad Kæmp det kostede at
foie disse Dødt til Rimet; thi det er ingen Sag at
slinge høit i Billedtoner om Herrens Majestæt, og
om de glimrende Bedrifter som vieldes i Jesu Navn
paa Jorberig, det kan endog en hebenst Stjald, naar
han kun i Begjæringen hengioe sig til Synet, men
i ensfoldige Dødt at knæle for den lidende Forsøner og
sige Verden det i Dinene, at der er ikke Salighed i
nogen Anden, det koster Dørvindelse, saalange man
endnu har Verden klar og fregtet for dens Had og
Spot. Dog, Gud Iser Lov! jeg vandt og sagde Dø-
det, og derfor ene er det Rim Forbillede paa Kirke-
gang.

Det tredie Nlim er en Julefang og her maa vi
da spøtge om Psalmetonen, men vi spørge kun for-
giæves, den er der ikke, der er hartad intet Spor af

